

171. 6.

VERSLAG.

De kennisneming van de Memorie van Antwoord heeft der Vaste commissie voor belastingen aanleiding gegeven tot de opmerking, dat, terwijl zoowel in het Voorloopig Verslag als in de eerste alinea van het antwoord van den Minister genoemd worden de artikelen 23, tweede lid, en 40 der Tabakswet, in het tweede lid van het genoemde antwoord, waarop het in dezen juist aankomt, wordt gesproken van daadwerkelijke fabrikanten, wier werkplaats niet voldoet aan de eischen van de artikelen 23, eerste lid, en 24 der wet.

Bij de Commissie is de vraag gerezen, waarom naast de laatstbedoelde artikelen niet tevens genoemd zijn de reeds eerder vermelde artikelen 23, tweede lid, en 40 der Tabakswet. Immers ook in die artikelen worden eischen gesteld, te welker aanzien het verlenen van voorschotten, als waarvan in de gewisselde stukken sprake is, gewenscht zou kunnen worden geacht.

Vertrouwende, dat de Minister het bovenstaande schriftelijk zal willen beantwoorden, is de Vaste commissie voor belastingen van oordeel, dat daarmede de openbare behandeling van het wetsontwerp genoegzaam zal zijn voorbereid.

Aldus vastgesteld den 27sten November 1925.

VAN VUUREN.

SNOECK HENKEMANS.

J. TER LAAN.

OUD.

J. B. VAN DIJK.

DE WILDE.

VAN GIJN.

171. 7.

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG.

(Ingezonden bij brief van 7 December 1925.)

Ter beantwoording van de bij de Commissie gerezen vraag deelt de ondergeteekende mede, dat het steeds de bedoeling is geweest hen, wier werkplaatsen niet voldoen aan artikel 23, eerste lid, der Tabakswet, en hen, die in strijd met artikel 24 dier wet in een woonvertrek arbeiden, door het verschaffen van werkgelegenheid in eene centrale werkplaats of door het verlenen van een voorschot te hulp te komen. Het gold hier eene tegemoetkoming aan eigenwerkmakers, die voor eene ontheffing krachtens artikel 88a niet in aanmerking konden komen en die dus door de Tabakswet reeds lang uit hun dikwijls armelijk bedrijf zouden zijn gestooten, ware het niet, dat men hen tot nog toe onder controle vanwege den dienst der accijnzen had laten doorwerken.

Ten aanzien van de houders der ontheffingen krachtens artikel 88a staat de zaak anders. De voor hen in het leven geroepen bepalingen, vastgesteld bij artikel 2 der wet van 17 Februari 1922 (*Staatsblad* n°. 63), hadden ten doel het veroorzaken van bedrijfsschade te voorkomen door de betrokkenen in de gelegenheid te stellen zich, binnen een tijdperk van ongeveer 2 $\frac{1}{2}$ jaar, hetwelk, wordt dit wetsvoorstel aangenomen, tot 4 $\frac{1}{2}$ jaar zal zijn uitgedijd, *zelfstandig* aan de eischen der Tabakswet aan te passen. Van de hun langs dien weg verleende hulp hebben velen dier kleinfabrikanten gebruik gemaakt door zich in den loop der jaren 1922 tot 1925 van eene werkplaats of winkel te voorzien, die aan de eischen van de artikelen 23 en 40 voldoet.

Zooals de ondergeteekende aan het slot van de Memorie van Antwoord reeds heeft medegedeeld, bestond vooralsnog het voornemen niet om ook hen, die onder eene ontheffing ex artikel 88a werken, mede door voorschotten in staat te stellen aan den eisch der wet te voldoen.

In de gegeven omstandigheden acht de ondergeteekende het correct ten deze thans niet verder te gaan dan daar werd meegedeeld.

De Minister van Financiën,
H. COLIJN.